

CLIVE CUSSLERS DUIVELSE ZEE

De personages

National Underwater and Marine Agency

Dirk Pitt: Directeur van de NUMA.

Al Giordino: Hoofd van de afdeling Onderwatertechnologie van de NUMA.

Rudi Gunn: Onderdirecteur van de NUMA.

Summer Pitt: Manager Speciale Projecten en dochter van Dirk Pitt.

Dirk Pitt jr.: Manager Speciale Projecten en zoon van Dirk Pitt.

Hiram Yaeger: Hoofd van de afdeling Computertechniek van de NUMA.

James Sandecker: Vicepresident van de Verenigde Staten en ex-directeur van de NUMA.

Loren Smith Pitt: Congreslid en echtgenote van Dirk Pitt.

Bill Stenseth: Kapitein van het NUMA-onderzoeksschip *Caledonia*.

Homer Giles: Hoofdingenieur van het NUMA-schip *Caledonia*.

Melbourne

Alistair Thornton: Eigenaar Thornton Mining Company.

Margot Thornton: Geofysicus en dochter van Alistair Thornton.

Chuck Sonntag: Navigatieofficier van de *Melbourne*.

Dr. Yee: Ingenieur van het ministerie van Defensie van Taiwan.

Volksbevrijdingsleger van China

Generaal Xu Junhai: Commandant van het Ruimtevaart Vluchtcontrole Centrum in Beijing.

Kolonel Yan Xiaoming: Leider van het Libelle-project.

Dr. Liu Zhenli: Ruimtevaarttechnicus van het Libelle-project.

Luitenant Zheng Yijong: Lid van de Speciale Commando Eenheid van de Ruimtemacht van het Volksbevrijdingsleger en neef van Yan Xiaoming.

Ning: Lid van de Speciale Commando Eenheid van de Ruimtemacht van het Volksbevrijdingsleger.

Mao Jing: Undercoveragent van het Volksbevrijdingsleger in Sikkim, India.

Tibetanen in India

Ramapurah Chodron: Tibetaanse guerrillastrijder in Lhasa.

Thupten Gungtsen: Boeddhistische monnik in het klooster Nechung in Lhasa.

Khyentse Rinpoche: Lama, lid van het Centraal Tibetaans Bestuur.

Kuten: Orakel van het klooster Nechung, tevens het Tibetaans staatsorakel.

Tenzin Norsang: Veiligheidsagent van het Centraal Tibetaans Bestuur.

Overigen

James Worthington: Piloot van de C-47 in Tibet.

Delbert Baker: Copiloot van de C-47 in Tibet.

Stafonderofficier Nathaniel Jenkins: Satellietanalist bij de rooth Missile Defense Brigade.

Dr. Chen Yuan: Hoofd van de afdeling Boeddhistische en Tibetaanse kunst van het National Palace Museum in Taipei, Taiwan.

Dr. Feng Zhoushan: Voormalig hoofd van de afdeling Tibetaanse Antiquiteiten van het National Palace Museum.

Lee Hong: Onderdirecteur van het National Palace Museum.

Rob Greer: Eigenaar van het Tibet Club Museum in McLeod Ganj, India.

Henry Buchanon: Directeur van het American Institute in Taiwan.

Jiang Ji: Visser van het eiland Qimei.

PROLOG

*Lhasa, Tibet,
18 maart 1959*

De Pratt & Whitney-stermotoren haptten amechtig schrapend en schurend naar de boven het hooggebergte zo bijzonder ijle lucht. De beide stoere Twin Wasp-veertiencilinder vliegtuigmotoren, waarvan er in de oorlog duizenden van de lopende band rolden, dreven een ongemarkeerd C-47-transporttoestel aan dat zich moeizaam een weg door de stormachtige nacht zocht. Omdat het geen lading in het achterste ruim vervoerde was het vliegtuig, beter bekend onder de naam Skytrain, extra gevoelig voor de krachtige rukwinden die hier over de hoogste toppen van de wereld joegen.

‘Hoogte met moeite 6700 meter,’ zei Delbert Baker op een lijjig toontje vanaf de stoel van de copiloot met een tandenstoker tussen zijn lippen. Met zijn slonzige uiterlijk en vollemaansgezicht had hij de mistroostige uitstraling van iemand die slechts verveeld zou opkijken wanneer er een buitenaards wezen op zijn schouder tikte. ‘De motoren voelen zich niet zo tof.’

‘De motoren mogen er dan anders over denken, maar we zitten nog ruim onder ons plafond,’ reageerde de piloot beslist. James Worthington was in alles de absolute tegenpool van zijn copiloot. Hij zat rechtop in een keurig gestreken pilotenoverall met zijn handen stevig aan de stuurknuppel. Toch reageerde hij net zo onverstoorbaar op het hotsen en botsen van het lege, door de turbulente luchtstromingen voortjaggerende vrachtvliegtuig. Hoewel er dicht onder de buik van het toestel onzichtbare bergtoppen

doorschoven, bleef Worthington zo kalm alsof hij een potje schaak speelde.

Evenals Baker had Worthington voldoende ervaring met het vliegen in vrachtvliegtuigen over de Himalaya. Ze hadden beiden gedurende de Tweede Wereldoorlog regelmatig over de *Hump* gevlogen toen de Amerikaanse luchtmacht de Chinese Nationalisten vanaf bases in India bevoorraadde. Nu vlogen ze voor de CIA, maar de gevaren van het in significante weersomstandigheden oversteken van het gebergte waren er niet minder op geworden.

Worthington tastte naar een stel hendels met rode knoppen die tussen hun stoelen uitstaken om te voelen of ze wel volledig naar achteren stonden. De stand van de motorhendels gaf de mengverhouding van de brandstof aan. Voor de oversteek van het hoogste gebergte ter wereld stonden ze in de laagste stand.

In hun headset klonk krakend de stem van hun navigator, die in de cabine achter hen zat. ‘Nog ongeveer twintig minuten tot Lhasa. Hou huidige koers aan.’

Plotseling bonkte het toestel omhoog en weer omlaag alsof het over de rails van een achtbaan schoot. Baker keek door het zijraam naar de gestaag vallende sneeuwvlokken die tegen de vleugels sloegen. ‘Ik hoop wel dat onze jongens de lichten hebben aangedaan.’

Worthington knikte. ‘Zo niet dan trekken ze in het vervolg maar te voet de Himalaya over.’

Het vliegtuig vervolgde zijn tocht door de nacht terwijl de piloten met de plotselinge windvlagen worstelden die het toestel omhoog joegen. Veel gevaarlijker waren, hoewel ze minder vaak voorkwamen, de felle windstoten die hen zonder waarschuwing vooraf omlaag drukten.

Ze naderden hun bestemming en Worthington zette de daling in nu hij wist dat ze de hoogste toppen achter zich hadden. In de koude zwarte nacht zagen ze in de verte op de grond een handvol als kaarsen flakkerende lichtjes.

‘Daar moet het zijn,’ zei Baker.

De navigator gaf een nieuwe koers door en Worthington paste zijn vluchtroute aan, waarna ze in een boog over de verspreide lichtjes van Lhasa vlogen. De historische hoofdstad van Tibet was een kleurrijke maar stoffige stad die zich op een imposante hoogte van zo’n 3500 meter in het smalle dal van de rivier de Kyichu uitstrekte. Het enige officiële vliegveld van het land lag een kleine honderddertig kilometer naar het noordoosten, maar Worthington zag niets in een officiële aankomst op door de Chinezen bezet grondgebied. In plaats daarvan stuurde hij de C-47 naar een geïmproviseerde landingsbaan die speciaal voor deze missie was vrijgemaakt door bevriende plaatselijke bewoners, die in het geniep alle grotere stenen van een open veld aan de westkant van de stad hadden weggehaald.

Het sneeuwen werd minder en stopte helemaal terwijl Worthington laag over de stad vloog en beide vliegeniers de grond onder het opengebroken wolkendek afspeurden.

‘Daar, voor ons, iets naar rechts.’ Baker wees door de voorruit. De tandenstoker in zijn mond schoot ineens heen en weer, een eerste aanwijzing van spanning.

Worthington zag het ook. Een tweetal zwak stralende blauwe lampen in een perfecte oost-westlijn met een lange zwarte strook ertussenin.

Baker tuurde in de verte en liet het landingsgestel zakken. ‘Ben niet zeker of ze ons de zeshonderd meter bieden waar we om hebben gevraagd.’

Worthington schudde zijn hoofd. ‘Te laat om daar nu nog een punt van te maken.’ Hij richtte de neus van de Skytrain op de dichtstbijzijnde lamp en nam gas terug. Door de sterke tegenwind leek het toestel met woest klapperende vleugels stil te vallen. Worthington wachtte tot de blauwe lamp onder de neus verdween, waarna hij Baker toeriep: ‘Landingslichten.’

Baker deed de lichten van het vliegtuig aan terwijl hij de daling voortzette. Met de ervaren hand van een chirurg neutraliseerde

Worthington de felle windvlagen en bracht het toestel steeds verder omlaag.

In het schijnsel van de landingslichten doemde een vlak, zanderig veld op. De wielen kusten de grond op nauwelijks een meter voorbij de blauwe lamp. De C-47 schoof bonkend over het oneffen oppervlak en minderde door het krachtige remmen van Worthington snel vaart, waarbij het staartwiel een scherpe voor door het zand trok. De piloot bracht het toestel ruim voor de tweede blauwe lamp tot stilstand, maakte een honderdtachtig graden draai en hobbelde over het veld terug naar de eerste lamp. Daar draaide hij het toestel met de neus in de wind klaar voor vertrek en zette de motoren uit.

Baker opende het zijraam en keek naar buiten. In het zuiden schenen de lichten van een aantal huizen, maar verder was het overal donker. Er was niemand die hen opwachtte. 'Of wij zijn te vroeg,' zei hij, 'of onze passagiers zijn te laat.'

'Of komen helemaal niet,' zei Worthington. 'Er staat in ieder geval geen welkomstcomité voor ons klaar.' Hij spitste zijn oren en schoof het zijraam aan zijn kant open. Hij draaide zich met een scheef gezicht naar Baker en schudde zijn hoofd.

Boven het ruisen van de wind klonk het onmiskenbare ratelen van geweervuur in de verte.

Ramapurah Chodron luisterde naar hetzelfde geweervuur dat uit het stadscentrum opklonk en kromp ineen. Als de missie zoals gepland was verlopen, had er niet geschoten mogen worden. De bedoeling was een snel en stil vertrek uit de stad voordat de Chinezen doorhadden wat er gebeurde. Maar het geweervuur uit de richting van het Potala Paleis zei iets heel anders.

Ram, zoals zijn CIA-trainers hem noemden, drukte zijn handpalm stevig om de kolf van een Colt .38 met geluiddemper en tuurde om het hoekje van een stenen muur. Het klooster Nechung een meter of twintig verderop had meer weg van een lijkenhuis, zo duister en stil

als het erbij stond. Maar het schieten in de verte betekende dat hun geheime actie was ontdekt en dat ze de luxe van het er ongemerkt binnenkomen konden vergeten.

Hij tuurde in de duisternis, maar zag geen beweging rond het gebouw. Ram, die de leiding van het eenvoudiger deel van hun missie toebedeeld had gekregen, was twee dagen eerder met een twaalfstal Tibetaanse guerrillaparatroopers in een breed dal ten noordwesten van Lhasa gedropt. Hij leidde een vier man tellende groep met de opdracht het Orakel van Nechung, de belangrijkste spirituele raadsman van de dalai lama, uit het klooster te halen en hem voor een vlucht naar de vrijheid naar de startbaan te brengen.

Een veel lastiger onderdeel van hun opdracht lag in het centrum van de stad. Daar moesten de overige acht mannen ongezien het Potala Paleis zien binnen te komen om de dalai lama hoogstpersoonlijk daar weg te halen.

Sinds Chinese troepen Tibet in 1950 hadden bezet, waren de spanningen door de Opstand in Lhasa extra hoog opgelopen. Over het hele land verspreide verzetsacties en gewelddadige opstootjes bereikten in de Tibetaanse hoofdstad hun hoogtepunt met demonstraties voor onafhankelijkheid. De acties hadden tot een snelle vergelding geleid. Een enorm contingent aan gewapende Chinese troepen was een paar dagen eerder Lhasa binnengetrokken en dat had de spanningen nog eens ernstig verhoogd.

Er gingen geruchten dat de Chinezen op het punt stonden om de dalai lama op te pakken, hem uit Tibet weg te voeren en gevangen te zetten. In reactie hierop zochten in ballingschap levende Tibetaanse regeringsfunctionarissen contact met hun belangrijkste bondgenoot, de CIA.

De Central Intelligence Agency ondersteunde de in *exil* levende Tibetaanse leiders al een paar jaar en leverde wapens aan de guerrillastrijders in een poging zo informatie te verkrijgen over de vorderingen van het Chinese kernwapenprogramma. Nu hun plaatselijke contacten erop aandrongen haast te maken, raakte ook

de CIA ervan overtuigd dat een poging de dalai lama het land uit te halen het risico waard was.

De Tibetanen die voor deze missie geselecteerd waren, hadden al een lange voorgeschiedenis bij de CIA. Ze waren naar de andere kant van de aardbol, naar Colorado, overgevlogen waar ze in de Rocky Mountains tot paratroopers waren opgeleid. Chodron was een van de eersten die de opleiding afrondde en een snelle bevordering dankte aan zijn technische kennis van veldradio's.

Met zijn hand stevig om zijn pistool geklemd hoorde Ram het geritsel van een oude jak die door het veld naast het klooster sjokte. Het deed hem denken aan de Hereford koeien die hij op de bergweiden van Colorado had zien grazen. Hij herinnerde zich nog goed de eerste hap van een verrukkelijke steak die hij in een wegrestaurant bij Vail kreeg opgediend.

Hij schudde die gedachte van zich af toen er een medestrijder in donkere camouflagekleding naast hem opdook en zijn elleboog aanstootte.

'Aan de achterkant lijkt alles veilig,' fluisterde de man.

'Oké, dan gaan we naar binnen. Zeg tegen Raj en Tagri dat ze buiten bij de ingang posten terwijl wij binnen gaan zoeken.'

De guerrillastrijder knikte en gaf de instructie door aan twee gewapende mannen die in de schaduw achter hen stonden. Hij volgde Ram toen die overeind kwam en in gebukte houding naar het klooster liep.

Niemand wist precies hoelang deze plek al als heiligdom werd beschouwd, maar het huidige klooster stond er al bijna vierhonderd jaar. Het was een eenvoudig gebouw aan de voet van de heuvels aan de noordkant van de stad. Ram stapte door de openstaande bloedrode deuren naar binnen en zag dat ze zich op een grote binnenplaats bevonden. Achterin leidde aan beide kanten een trap naar een kapel. Op een hoger gelegen verdieping verbleven de inwonende monniken.

Naast de linker kapel gloeide een geel vuur en er hing een

indringende geur van wierook. Ram liep dicht tegen de zijmuur gedrukt naar de stoeptreden. Hij hoorde binnen iets ritselen en verstarde. Er verscheen een wankelende gestalte op de stoeptreden.

Het was een Chinese soldaat met een grendelrepeteergeweer waarmee hij met een nogal onvaste hand in Rams richting wees. 'Wie is daar?' riep hij in brabbelen uitgesproken Mandarijns.

In het donker kon Ram de bloeddoorlopen ogen niet zien, maar hij was wel zo dichtbij dat hij de alcoholwalm uit zijn mond rook. De .38 in Rams hand ging omhoog en er klonken twee gedempte schoten. Het hoofd van de soldaat klapte naar achteren, waarna hij in elkaar zakte en zijn geweer op de stenen kletterde.

'Verstop hem,' fluisterde Ram tegen zijn metgezel, die naar hem toe was gesnel.

Ram liep naar de kapel en naderde het vuur dat in een vrijgemaakte cirkel op de grond brandde om de soldaten te verwarmen. De vlammetjes wierpen dansende schaduwen op de tegenoverliggende muur van de kapel, waar op een verhoogd altaar kaarsen stonden. De ruimte leek verder leeg. Tot er vanuit een nis in de zijmuur een strook licht naar binnen viel. Ram hief zijn pistool en verborg zich achter een stenen pilaar vanwaar hij opnieuw een gestalte zag naderen. Ram wachtte tot de man hem was gepasseerd, waarna hij vanachteren op de nieuwkomer af sprong en zijn pistool in zijn rug drukte.

'Wat is er aan de hand?' vroeg de onder bedwang gehouden man. Hij draaide zich om en keek Ram aan.

In het schijnsel van een stompje kaars zag Ram een oudere man met een kaalgeschoren hoofd gekleed in het rode gewaad van een monnik. De opvallend breedgeschouderde man keek Ram met een kalme, open blik in zijn ogen aan.

Ram liet zijn pistool zakken en verontschuldigde zich met een lichte buiging van zijn hoofd. 'Ik zoek het Orakel van Nechung,' zei hij in het Tibetaans, de moedertaal van de monnik.

'Het Orakel is hier niet,' antwoordde de monnik. 'Hij is twee